

לכולם הוצמד התואר אדון והפניה אל המורה לא הייתה
בשם משפחתו ובודאי לא בשמו הפרטיו כי אם בזו הלשון:
"מורי, המורה אמר לנו..." "אתה אמרת לנו" — לא היה
קיים כלל לגבי פניה אל המורה.

אדון כהן לימד ערבית. אחורי בא אדון שאקי (במלרע);
על תיק הטלית שלו היה רקסום: "עבד ה' יאודה שאקי
ס"ט" (ספרדי טהור). אדון דוויק היה חותם: חכם יוסף
דוויק ס"ט, היה מורה לערבית אחורי אדון שאקי. היינו
יורדים קצר לחיוו של זה האחרון בשעת שעורי הערבית והוא
היה מודד לנו באותה מידת וטוען שאחנו "בר'אל אל
דשורה" (فردות חופשיות במרעה).

אדון דושמן, רוק צעיר ועליז, היה המורה החביב עליינו.
כתב שירים ולעתים גם קראם בפנינו; עד היום זכור לי
שיר שלו שאהבתיו במיוחד, בשם "אנו שבעה", המספר על
ילדה שאינה חדלה לומר לנו שבעה למרות שניים מה-
שבעה אינם כבר בחיים.

את טוili ביה"ס ערכנו בסביבה הקרובה והרחוקה יותר
של המושבה, תמיד ברגל.

פעמים רבות חיצינו את הליטני וטיפסנו אל המצודה
הקרויה "קלעת-א-שקייף". המצודה נשטמרה בשלמותה
ואינה הרוסה כמו "קלעת-נמרוד" ליד הבניאס או המונ-
פור. מטיילים היינו לחצבאני, לבניאס, למצא הדרדרה —
מעיין גדול הנובע בקצחו הצפוני-מזרחי של עמק עיון ויוצר
את הנחל על מפליו היוזעים "התנור", "הטחנה" ועוד.
בשבתוות ובימי פגירה היינו מטפסים על ההר הגבוה והסלעי
שבמבואות המושבה ודוקא בצדו המסולע ביותר, קראנו
לקטע זה של ההר "הר הסלעים". אהנו לrox במורד היהודי